KATE FROST
Knihkupectví Love Island
KAZDA

Pokud tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, nepřebíráme za jejich obsah žádnou odpovědnost, protože je nepřijímáme za své, ale pouze odkazujeme na jejich stav v době prvního zveřejnění.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: říjen 2025
ISBN: 978-80-7670-308-7
Vytvoření elektronické verze: Sandstudios, 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s. r. o., v roce 2026.
Nové sady 2, 602 00 Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 565 486
tel.: +420 725 565 486

Původní název: The Love Island Bookshop
Copyright © Kate Frost, 2021
Původní vydání: Lemon Tree Press

1. vydání

Překlad: Martin Richter
Redakce: Sylva Martinásková
Sazba: ARTEDIT, spol. s r.o.
Návrh a sazba obálky: Pavel Ševčík
Tisk a vazba: CPI Moravia Books s.r.o., Pohořelice, Česká republika
ISBN 978-80-7670-304-9
Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, INFINITY ZOOM, KARAVELA, Kosmas, LIBRION a Pavel Dobrovský – BETA.

Všechna práva vyhrazena. Kopírování a šíření pomocí obrazu, rozhlasu, televize a internetu či prostřednictvím fotografií, zvukových nosičů a systémů zpracování dat jakéhokoli druhu je možné pouze s písemným souhlasem vydavatele.
Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz .

LEMON TREE PRESS
Brožované vydání 2021
ISBN 978-1-914544-03-3
Copyright © Kate Frost 2021

Tento román je zcela fiktivním dílem. Veškerá jména, postavy a události v něm jsou výtvorem autorčiny fantazie. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími či zemřelými, nebo se skutečnými událostmi či místy je čistě náhodná.

Morální právo Kate Frost být označována jako autorka tohoto díla bylo uplatněno v souladu se zákonem **Copyright, Designs and Patents Act 1988**.

Všechna práva vyhrazena ve všech médiích. Žádná část této publikace nesmí být bez předchozího písemného souhlasu autorky a/nebo nakladatele reprodukována, ukládána do vyhledávacích systémů ani šířena v jakékoli podobě či jakýmikoli prostředky, elektronickými, mechanickými, formou fotokopií, záznamu či jiným způsobem.

KATE FROST

Knihkupectví Love Island

KAZDA

Ohlasy na román Knihkupectví Love Island

„Tohle je ten nejlepší únik od reality – cestování z pohodlí domova a romantika v té nejkrásnější podobě. Jediné, co bych knize vytkla, je to, že jednou skončila. Zamilovala jsem si ten sluncem zalitý ostrov, všechny postavy i jejich příběhy. A navíc je tu všechno, co miluju – knihy, knihkupectví, zlaté pláže, průzračně modré moře, trochu dramatu, spousta emocí… Prostě dokonalost.“

Rachel's Random Reads

„Emotivní příběh o odpuštění sobě samému, o tom, jak se dívat za vnější slupku člověka a objevit jeho skutečnou duši, i o tom, jak po zlomeném srdci a ztrátě znovu najít důvěru. Knihy Kate Frost jsou čistý únik od reality.“

Helen Pryke, autorka románu *The Healer's Secret*

„Páni, tohle byla jízda! Tuhle autorku i její nádherné příběhy naprosto zbožňuju. Společně s Freyou prožijete bolest ze ztráty, poznáte, odkud pramení její hluboká láska ke knihám, zjistíte, proč Zander založil knihkupectví, a objevíte sílu opravdového přátelství. Příběh s jemnou romantickou linkou, který je dokonalým únikem od reality. Slova i popisy doslova ožívají před očima a vezmou vás na nezapomenutelnou cestu.“

Love the Smell of a Book

Na památku mého milovaného, úžasného tatínka.
Navždy zůstaneš v našich srdcích.

Kapitola 1

Tyrkysová voda omývala bílou písečnou pláž tropického ostrova s palmami a plážovou vilou ukrytou v bujné zeleni. Freyu ale nezaujal ani tak samotný obrázek jako spíš titulek: „Láká vás ta nejlepší práce na světě?“ Pod příspěvkem na Facebooku ji označily tři kamarádky.

Freya klikla na odkaz a článek zběžně přelétla očima. Hluk povídání a syčení kávovaru v kavárně jako by se vytratily, zatímco se jí rozbušilo srdce a zvlhly dlaně. Zhluboka se nadechla a přečetla si text znovu, tentokrát pomaleji. Pozorně vstřebávala každé slovo a v duchu si odškrtávala všechny požadované zkušenosti i osobní předpoklady, které práce knihkupce na jednom z maledivských ostrovů vyžadovala. Nebyla to jen údajně nejlepší práce na světě. Pro ni to byla práce snů.

Přečetla si článek potřetí a na svůj oběd na chvíli úplně zapomněla. Byla to skutečná pracovní nabídka. A mohla se o ni ucházet. Už jen ta představa působila bláznivě, ale co jí vlastně bránilo? Už nějakou dobu přemýšlela, že se posune dál a najde si novou výzvu. Zoufale toužila nechat posledních osmnáct měsíců za sebou a s blížící se třicítkou měla pocit, že nastal ten správný čas splnit si sny.

Freya zvedla oči od telefonu a rozhlédla se po rušné kavárně. Všechny stoly byly obsazené a polední fronta sahala až za dveře. Její kolegyně Aisha stála na konci pultu a čekala na svou kávu. Opuštěná pláž na fotografii byla Freyinu životu v Londýně tak vzdálená, že si jen stěží dokázala představit, že by tam někdy jela na dovolenou. Natož aby na takovém místě žila a pracovala.

Aisha položila tác na stůl a posadila se naproti ní na volnou židli. „Jsi v pořádku? Zíráš někam do prázdna.“

Kuřecí sendvič s avokádem na Aishině talíři vypadal mnohem lákavěji než Freyin salát.

„Právě jsem narazila na tohle,“ Freya otočila telefon směrem k ní. „Je tu inzerát nabízející práci, kde hledají někoho, kdo povede knihkupectví, kam se chodí naboso, na jednom ostrově na Maledivách.“

„Páni.“

„Přesně,“ Freya položila telefon na stůl. Na displeji stále zářila dokonalá pláž jako z pohlednice. Freya vidličkou napíchla rajče.

„Ty o tom fakt uvažuješ?“

„Nevím. Šance získat něco takového je asi mizivá, skoro nulová. A představa, že bych odešla z Bloom & Cole, mě docela děsí. Práce v nakladatelství mě opravdu baví. Tvrdě jsem makala, postupně se vypracovala… Bylo by ode mě nezodpovědné to všechno zahodit, nemyslíš?“

„No… kdyby šlo o práci z úplně jiného oboru, tak asi ano. Ale jestli je to příležitost, která se naskytne jednou za život, tak mi to nezodpovědné nepřipadá,“ projížděla příspěvek na Freyině telefonu. „Panebože, viděla jsi, komu ten resort patří? Zanderu Cohenovi.“

„Komu?“

„Zanderu Cohenovi. Z té klučičí kapely One Love. To vážně nevíš, kdo to je? Když jsem byla v pubertě, byli ohromně populární.“

„Já poslouchala indie.“

„Jasně. Ty jsi byla nejspíš moc cool,“ usmála se. „A taky moc mladá.“

„Jen o pár let.“

Aisha jí telefon vrátila. „I to stačí.“

„Ty by ses přihlásila?“

„Já?“ Aisha se zasmála.

Freya odpověď znala ještě dřív, než Aisha něco řekla.

„Před pár lety bych po takové příležitosti skočila. Ale teď už ne.“

„Jsem si jistá, že kdybys byla ta pravá, neměli by nic proti tomu, aby s tebou jel partner.“

„Umíš si představit, že by Tom nechal práce a odstěhoval se na ostrov na Maledivách?“

„Je to jen na devět měsíců.“

„Jen na devět měsíců?“

„Ha! Tak teď už tě to zajímá.“

Aisha se zakousla do sendviče a ubrouskem si otřela ústa. „Proč se sama sebe snažíš přesvědčit, že do toho nemáš jít, a mě přemlouváš k něčemu, o čem dobře víš, že pro mě teď není? Chceme s Tomem založit rodinu. Dobrodružství už jsem si užila ažaž. Teď chci někde zapustit kořeny.“ Ukázala na Freyu

pečlivě prstem s dokonalou manikúrou. „Zatímco ty nejsi nijak vázaná…“ Zarazila se, tvář jí zvážněla a Aisha položila ruku na Freyinu. „Promiň. Nechtěla jsem, aby to vyznělo takhle. Zvlášť po tom roce, co máš za sebou.“

Freya se zhluboka nadechla a zavrtěla hlavou. „Já vím. Nemyslela jsi to tak. A je to pravda. Nemám nikoho, na koho bych musela brát ohled. A už nějakou dobu potřebuju změnu. Vlastně od té doby, co…“ Vlna bolesti ji překvapila a Freya se ze všech sil snažila udržet emoce na uzdě. „Však víš.“

„Vím. Nemusíš to říkat,“ Aisha se na ni zadívala se svraštělým čelem. „Tak co tě vlastně drží zpátky?“

„Nevím.“

„Měla by ses tam přihlásit.“

„Jenže je to trochu šílené, nemyslíš?“

„To ano. Ale to ty nejlepší věci v životě bývají.“ Aisha pokračovala: „Vždyť sama říkáš, že se chceš posunout a dělat něco jiného. Že si jednou založíš vlastní nakladatelství nebo budeš mít knihkupectví. Co může být lepším začátkem než vést knihkupectví na tropickém ostrově?“ popadla sendvič a podívala se na Freyu. „Možná je přesně tohle ta změna prostředí, kterou potřebuješ. Třeba ti pomůže se z toho dostat. A věř mi, jestli něco takového neuděláš teď, neuděláš to už nikdy.“

Nemusela jí vypočítávat všechny důvody, proč je *právě teď* ten správný čas. Byla sama, bydlela v pronájmu, nic ji nedrželo na místě a zoufale toužila udělat ve svém životě změnu a opustit Londýn, i kdyby to bylo jenom dočasně.

„Vždycky sis přála vést knihkupectví. Tohle je pro tebe naprosto dokonalé.“

„Mám autory, kteří se na mě spoléhají. Nemůžu to jen tak zahodit.“

„Promluv si s Esther. Třeba existuje způsob, jak si dát na chvíli pauzu, a tvoji autoři zatím přejdou dočasně pod některého z ostatních editorů. Za zeptání nic nedáš. Přinejhorším ti řekne ne.“

„Asi máš pravdu. Stejně… jaká je šance, že bych tu práci vůbec dostala? Přihlásí se stovky lidí… možná tisíce.“

„Tak se teď netrap tím, jak by to všechno fungovalo. Jestli tu práci dostaneš, bude to znamení, že se to mělo stát. A jsem si jistá, že nějaké řešení už najdeš.“

Freya přejela prstem po displeji a znovu se objevila fotografie tropického ostrova. Zadívala se na ni a přemýšlela o všech těch *co kdyby* a o příležitosti, která jí mohla převrátit život naruby. Svíravý pocit v žaludku necítila už hodně dlouho. „Možná do toho opravdu půjdu.“

„Šikulka. Budeš mi chybět.“

„O čem to proboha mluvíš?“ Freya se zasmála. „Řekla jsem, že se přihlásím. Nic víc. Žádná záruka, že to klapne, pamatuješ? Byl by to malý zázrak.“

„Byli by hloupí, kdyby tě nevzali.“

„Určitě se přihlásí spousta lidí, kteří budou přesně odpovídat tomu, co hledají.“

„Však uvidíme, ne?“

~

Freya dobře věděla, co jí tak dlouho bránilo změnit život. Strach z neznáma. Strach začít znovu někde jinde, i když po tom v hloubi duše toužila. Navíc svou práci milovala. Stejně jako kolegy a autory, o které se starala. V mnoha ohledech to byla právě tahle jistota, která ji během několika těžkých let držela nad vodou. Část jejího já si proto připadala pošetilá, že chce všechno opustit a riskovat kvůli vlastnímu podnikání – ať už v nakladatelském světě, nebo s vlastním knihkupectvím.

Krátce po šesté se rozloučila s Aishou, Esther a několika kolegy, kteří ještě zůstávali v kanceláři. Schody do přízemí brala po dvou. Přestože se blížilo jaro, začínalo se stmívat ještě dřív, než odcházela z práce. Byla zima, ale aspoň nepršelo.

Vyrazila svižným krokem, nechala za sebou úzkou ulici sevřenou budovami a zamířila do otevřeného prostoru Vauxhall Gardens. Na stromech se už objevovaly první pupeny, ale v podvečerním šeru bylo barev málo. Nejvíc zářila světla kavárny na rohu. Na okamžik dostala chuť zastavit se pro něco k večeři, jenže kavárna už zavírala, a tak pokračovala alejí stromů ke stanici metra Vauxhall.

Ve vagónech bylo jako obvykle narváno. Postavila se ke dveřím a pevně se chytila tyče, zatímco se dovnitř tlačili další cestující. Pět dní v týdnu pořád ten samý kolotoč. Ti, kdo seděli, buď zírali do telefonu, nebo četli noviny či knihu. Tu svou měla schovanou v tašce. Román, který četla čistě pro radost, ne kvůli práci. Číst pro potěšení bylo něco úplně jiného než číst očima editorky. O několik sedadel dál seděla žena v elegantním sivém kabátu, silonkách a botách na podpatku a četla nejnovější

psychologický thriller Mii Jacobsenové, velmi úspěšné autorky nakladatelství Bloom & Cole. Freya se sama pro sebe usmála. Vždycky ji potěšilo, když někde venku zahlédla knihu, kterou tak dobře znala.

Cesta domů jí dávala prostor přemýšlet. A zároveň si znovu uvědomit, jak moc ji každodenní dojíždění nebaví. Souprava rachotila tunelem a Freya ramenem neustále narážela do muže stojícího vedle ní. Topení vagón příjemně vyhřívalo, ale zároveň zvýrazňovalo pach zatuchlého potu. Freya nakrčila nos. Nedostatek čerstvého vzduchu všechno ještě umocňoval. Myšlenkami se znovu vrátila k fotografii bílé písečné pláže lemované hustým porostem stromů. Představila si slunce hřející ji do ramenou a šumění oceánu. Vlak dál rachotil na kolejích a ta představa se pomalu rozplynula, když se Freya místo toho zadívala na moře lidí kolem sebe.

Od stanice metra to měla domů už jen deset minut pěšky – nejpohodovější část celé cesty. Obloha byla zatažená a vypadalo to na déšť. Ve vzduchu visela vlhkost a chlad, i když její cesta domů vedla dobře osvětlenými ulicemi, ve kterých se stále štosovala auta v dopravní špičce.

Byt, který sdílela s kamarádkou Jazz, byl v nejvyšším patře viktoriánského řadového domu. Nebyl špatný – kuchyň, koupelna, obývací pokoj a pro každou z nich malá ložnice s manželskou postelí. Z Freyina pokoje byl výhled do zahrady patřící k bytu v přízemí. Jazz také pracovala v nakladatelství. Seznámily se, když Freya získala v Londýně svou první práci, a Freya byla ráda, že spolu zůstaly přítelkyně i poté, co přestaly pracovat ve stejné firmě. Jazz ještě nebyla doma, což Freyu nepřekvapilo. Pořádně se neviděly už několik dní – ráno se jen rychle pozdravily u hrnku čaje a krajíce toastu.

Freya pustila BBC Radio 6 Music, otevřela v kuchyni skříňku a zadívala se na její obsah. Kéž by se cestou zastavila pro nějaké hotové jídlo. Sáhla po balíčku těstovin, napustila do konvice vodu a zapnula ji. Pak zašla do koupelny, našla gumičku, stáhla si dlouhé vlnité vlasy karamelové barvy a ledabyle je stočila do drdolu. Opřela se o umyvadlo. Pleť měla bledou. Nebo za to možná mohlo ostré světlo v koupelně. Potřebovala dovolenou. Snadno se opálila a po mámě zdědila hladkou čistou pleť i oříškové oči. Umyla si ruce, vrátila se do kuchyně a připravila si rychlé těstoviny se sušenými rajčaty.

Pokud někomu sama nezavolala, často za celý večer nepromluvila ani slovo. A o to horší bylo, že nebydlela sama. Nebyl to život, který by si vybrala. Měla spolubydlící, jenže tu už skoro nevídala. Kdyby opravdu chtěla být sama, našla by si garsonku nebo malý byt jen pro sebe. Posadila se na pohovku a bez zájmu přepínala televizní programy. Ze všeho nejvíc ji děsila představa, že bude sama a zároveň rozjede vlastní podnikání. Udělat skok do neznáma a začít od nuly. A obzvlášť, kdyby to mělo být někde mimo Londýn… K hlavnímu městu nikdy necítila nějaký zvláštní vztah. Ano, měla tu spoustu přátel a práce ve městě měla své výhody. Ale pod tím vším se skrýval smutek z místa, které v sobě neslo tolik vzpomínek – těch dobrých i těch bolestných.

V televizi nedávali nic, co by ji zaujalo, a tak vytáhla z tašky knihu, schoulila se na pohovce s nohama skrčenýma pod sebou a začetla se. Radiátor topil, ale stejně potřebovala huňaté ponožky a deku, aby se zahřála.

Kolem deváté jí Jazz poslala zprávu, že je venku a přijde pozdě. Freya věděla, že „venku“ znamená s přítelem Natem. V tomhle byla Jazz alespoň spolehlivá – vždycky dala vědět, kde je. A když náhodou zůstala doma, někdy si spolu zašly na večeři nebo do kina. Nebo když se jim nikam nechtělo, něco si uvařily, povídaly si a smály se. Jenže takových večerů ubývalo, čím vážnější byl vztah Jazz s Natem. Dalo se to čekat. Na rozdíl od Freyi Jazz rozhodně neměla v úmyslu zůstat sama. Přesto Freye společnost její spolubydlící chyběla.

Bylo už po půlnoci a Freya ležela v posteli, když uslyšela, jak se otevřely a zavřely vstupní dveře. Zachichotání. Bezpochyby Jazz. Rána, jako by něco spadlo na zem. „Pššt,“ sykla Jazz. „Co?“ ozval se mužský hlas. Nate. Freya už skoro usínala. Povzdechla si a zachumlala se hlouběji pod peřinu. Jenže právě tím, jak se Jazz snažila být potichu, nadělala ještě větší hluk. Voda puštěná v koupelně, spláchnutí záchodu, další bouchnutí dveří. Jazz se znovu zachichotala, když zavírala dveře svého pokoje. Zavrzaly pružiny postele. Další smích. Další zavrzání. Další „pššt“. A pak duté nárazy čela postele do zdi, které už nešlo nevnímat. Proč v takových chvílích nikdy nebyl z ulice slyšet žádný hluk, který by tohle přehlušil? Freya nežárlila, byla spokojená sama a nebylo to tak, že by si nikdy nepřivedla domů přítele. Jenže to už bylo dávno. Jazz s Natem jí jen připomínali, jak tichý byl její vlastní večer. Jak tichá byla většina jejích večerů. A věděla, že takhle už dál žít nechce – pořád si připadat tak nejistá, tak bezradná, tak osamělá. Ne, že by to vyřešil nějaký chlap. O to vůbec nestála. Potřebovala se hlavně vyspat. Vypnout. Aby byla připravená zítra začít znovu. Další den v nekonečném koloběhu jejího života.

Kapitola 2

Za oválným okénkem letadla se do všech stran rozprostírala nekonečná modř. Někde tam dole, uprostřed Indického oceánu, ležel ostrov, na kterém bude v dohledné budoucnosti žít a pracovat. Freya si uhladila dlouhou sukni a zhluboka se nadechla. Snažila se tlumit nervozitu, která se pokaždé znovu vracela, když pomyslela na nadcházející dny, týdny a měsíce.

Alespoň měla během toho desetihodinového letu čas utřídit si myšlenky. Z Heathrow odlétala večer a v letní sukni a halence, přes kterou měla přehozený jen lehký svetr, a třásla se zimou. Na následujících devět měsíců si mohla vzít jen jeden kufr a nějaký svetr navíc nebo kabát by v něm zabraly příliš mnoho místa. Připadalo jí skoro neskutečné stát ve frontě s lidmi, kteří odlétali na exotickou dovolenou, zatímco Británii svíral nezvykle chladný a deštivý zářijový den.

Posledních několik měsíců bylo jako na horské dráze plné zásadních životních rozhodnutí. Od chvíle, kdy si na Facebooku přečetla pracovní nabídku, na ni nedokázala přestat myslet. Věděla, že dokonale splňuje požadavky. V nakladatelském oboru pracovala bezmála devět let. Začínala v marketingu v nezávislém nakladatelství s dětskou literaturou, později jako editorka přešla do Bloom & Cole, kde spolupracovala s pestrou skupinou autorek ženské beletrie a literatury pro mládež. Milovala knihy, dokonale znala nakladatelský svět a měla zkušenosti i nadšení pro jejich propagaci a prodej.

Definitivně se ale rozhodla přihlásit až ten večer v prázdném bytě, když se Jazz zase vrátila domů až pozdě. Tehdy jí došlo, že musí se svým životem něco udělat. Vymanit se z každodenního koloběhu, ve kterém žila jen prací a téměř ničím jiným. V práci byla sebejistá a cítila se pevná v kramflecích, mimo ni se ale trápila. Přátel měla hodně, jenže všichni jako by se vydávali jiným směrem. Svatby, děti a usazování se – kolem toho se točily jejich životy. Aniž by o tom příliš přemýšlela, vyplnila přihlášku jen pár dní poté, co ji kamarádky pod tím příspěvkem na Facebooku označily. Jazz o tom nic neřekla. Věděla to jenom Aisha. Kdyby náhodou tu práci získala, byla si téměř jistá, že Jazz by uvítala, kdyby se k ní Nate nastěhoval. Nemělo ale smysl nasadit jí tu myšlenku do hlavy, když z toho nakonec nemuselo nic být. Freya navíc ani na okamžik nevěřila, že by mohla získat práci, která působila jako splněný sen. Nejenže byla daleko, zdála se téměř nedosažitelná. Taková příležitost přece potkává někoho jiného.

Jakmile přihlášku odeslala, vypustila ji z hlavy. V práci ji úplně pohltil shon kolem Londýnského knižního veletrhu a na nic jiného už jí nezbýval čas. Pak ale přišel e-mail s pozvánkou na pohovor do knihkupectví Love Island a její život se vydal úplně jiným směrem. Dalších pár týdnů se na pohovor pečlivě připravovala. Zjišťovala si informace o ostrově, a čím víc se o něm dozvídala, tím víc ji vzrušovala představa, že by tam skutečně mohla pracovat. Šlo o velký ostrov v Severním atolu. Jeho bujný vnitrozemský porost lemovaly pláže s bílým pískem a nad lagunou, která ostrov obklopovala, se na kůlech nad vodou táhly luxusní vily. Vypadalo to tam jako v ráji a bylo zřejmé, že jde o výjimečně exkluzivní místo.

Přečetla si také všechno, co našla o majiteli resortu Zanderu Cohenovi – někdejším Aishině idolu z dospívání. Byl to multimilionář s pestrou minulostí z dob, kdy jako člen chlapecké kapely prožil bouřlivé období, kdy se z teenagera stával mladý muž. Freya hudbě jeho skupiny nikdy neholdovala. Podle všeho si tehdy užíval života plnými doušky a společnost mu dělal celý zástup krásných žen, většinou modelek. Freya si docela oddychla, když zjistila, že první pohovor proběhne přes Zoom s vedoucí personálního oddělení a Zanderovou asistentkou Meenou. Když uspěla u prvního pohovoru a pozvali ji do druhého kola, poprvé si připustila, že by ta práce mohla být skutečně její. Druhý videohovor vedl už sám Zander, zatímco Meena seděla stranou a zapisovala poznámky. Působil věcně a šel rovnou k věci. Nejprve jí nastínil svou představu o knihkupectví a pak jí položil jen několik otázek, z nichž se nakonec vyvinulo spíš nenucené povídání o knihách. Freya měla pocit, že se nesnaží zjistit jen to, co umí, ale hlavně jaká je a jestli zapadne do jeho představy o knihkupectví. Nedokázala ho vůbec odhadnout a neměla tušení, jak si vlastně vedla. O dva dny později jí Meena zavolala a to místo jí nabídla.

Maledivy jí připadaly vzdálené úplně všemu. Neunikalo jí, že bude uprostřed Indického oceánu, stovky kilometrů od civilizace a uspěchaného městského života. Přemýšlet o tom, co dál se svým životem, na odlehlém tropickém ostrově, zatímco povede knihkupectví… co víc by si mohla přát?

A přesto, když se teď dívala z okénka letadla, se staženým žaludkem a hlavou plnou pochybností, sama si vyčítala, jak málo si věří. Z dvaceti tisíc uchazečů vybrali právě ji. To přece muselo něco znamenat. Věděla, že má zkušenosti i kvalifikaci, ale čím byla výjimečná právě ona? Možná se to nikdy nedozví. Stačilo být vděčná za to, že tu příležitost dostala právě ona. Bylo to zdaleka to nejvíc vzrušující a zároveň nejděsivější rozhodnutí, jaké kdy udělala.

Snídani už dávno podávali, tácy i odpadky byly uklizené a kabina připravená k přistání. Letadlo začalo klesat, ale pod nimi byla stále jen nekonečná modř. Pak zahlédla téměř dokonale kruhový ostrov. A za ním další. A další. Byly rozeseté po temně modré hladině oceánu a kolem každého z nich zářil prstenec neskutečně tyrkysové vody korálových útesů, o kterých tolik četla. Jak letadlo klesalo, rozeznala místo, kde se světle akvamarínová voda postupně ztrácela v temně modré hlubině oceánu. Napadlo ji, co všechno se v těch hlubinách asi skrývá. Zahlédla další skupinku ostrovů a pak zase jen nekonečné moře. Letadlo kleslo ještě níž, až měla pocit, že téměř klouže po hladině. Vzápětí kola dosedla na ranvej.

Bylo zvláštní pomyslet si, že právě tento a také sousední ostrov Malé jsou jediné skutečně zastavěné části Malediv. Většinu ostatních ostrovů tvořily turistické resorty nebo obydlené ostrovy, které se s infrastrukturou hlavního města nedaly srovnávat. Navzdory hrozbě, kterou pro celé souostroví a jeho obyvatele představovalo globální oteplování, to byl skutečný tropický ráj. Představa, že bude sestavovat nabídku knih, která hosty zaujme a bude odrážet jedinečnost tohoto místa, v ní probouzela jeden nápad za druhým.

Před odletem z Británie byla s resortem v pravidelném kontaktu. Vyřídila si všechna potřebná očkování i pracovní povolení. Už měla koupenou jízdenku na vlak na Heathrow a sbalený kufr, když jí od Meeny přišel e-mail s informací o změně programu na poslední chvíli. Po příletu na ostrov Malé neměla zamířit rovnou na Loabi Fushi. Na letišti ji měl vyzvednout muž jménem Ibrahim a odvézt ji na jiný ostrov, kde přenocuje a setká se se Zanderem, který první dny na Loabi Fushi nebude. Delší cesta jí nevadila. Aspoň uvidí další ostrov. Nervózní byla spíš z toho, že se s multimilionářským majitelem resortu setká tak brzy a že po příjezdu na Loabi Fushi bude všechno ležet na jejích bedrech.

~

Když Freya seděla v letištní kavárně a čekala na další část cesty, naplno na ni dolehlo to, co právě podnikala. Seděla na vysoké stoličce u okna a měla dokonalý výhled na Malé. Vysoké budovy vůbec neodpovídaly tomu, jak si Maledivy představovala. Na obzoru se přeháněla tropická bouře. Olověně šedé mraky zakryly slunce a na ostrovní město se s burácením snesl prudký déšť. Udělala opravdu správně, když kvůli tomuhle dala výpověď a opustila byt?

Teď už nebylo cesty zpět. Výpověď podala, i když ji Esther ujistila, že se k nim může kdykoli vrátit. Příštích několik měsíců mělo být dobrodružstvím jejího života a příležitostí vydat se úplně novým směrem. Jenže když teď seděla sama, usrkávala vlažnou kávu, cítila únavu po dlouhém letu a nejraději by si dala sprchu, byla si tím vším čím dál méně jistá. Na druhou stranu bylo úplně přirozené pochybovat o tak zásadním rozhodnutí. A co bude potom, až práce skončí? Kdesi na tropickém ostrově přece nemůže zůstat navždy. Co bude dělat? Kam půjde? Zhluboka se nadechla a zadívala se na bouřkové mraky kupící se nad městem. Právě proto sem přijela. Aby měla čas rozhodnout se co dál. Co chce udělat s příštím desetiletím svého života.

Bouře odezněla stejně rychle, jako se přihnala. Oblohu znovu zaplavila téměř dokonalá modř a vysoké budovy Malé se opět třpytily ve slunci. Freya cítila, jak se s paprsky pronikajícími okny zvyšuje teplota, a představila si, jak se voda, která před chvílí zalila město, odpařuje z rozpálených chodníků. Těšila se na další část cesty a na ostrov plný písku a svěží tropické zeleně.

Vydala se dolů do přístavu, kde se měla setkat s Ibrahimem a nastoupit na loď směřující na Makumathi. Na neklidné hladině se pohupovaly rychlé motorové čluny i tradiční lodě dhoni. Hlavou jí problesklo, že bouře není daleko, ale vzápětí ji vyrušil bodrý Maledivec, který v rukou držel vytištěnou cedulku s jejím jménem.

Vedle něj stál pár se zavazadly u nohou. Freya k nim přistoupila a muž se na ni obrátil.

„Vy budete slečna Freya Cliftonová. Moc mě těší, jsem Ibrahim," představil se. „A tohle jsou novomanželé, pan a paní Burrowsovi. Buďte všichni vítáni."

Pozdravili se a Freya následovala manželský pár na palubu, zatímco Ibrahim nakládal jejich zavazadla. Usmála se na dvojici sedící naproti. Nepřehlédla jejich snubní prsteny. Ženě se na ruce ve slunci třpytil velký zásnubní diamant.

„Takže vy jste na svatební cestě?" zeptala se a kývla směrem k prstenu.

„Ano. Brali jsme se před dvěma… nebo třemi dny?“ zasmála se žena. „Úplně jsme ztratili pojem o čase.“

„Myslím, že tam, kam jedete, na tom stejně nebude záležet.“

„To máte asi pravdu,“ podívala se s úsměvem na manžela. „Tohle je naše vysněná dovolená, že?“ Pak se obrátila zpátky k Freye. „A co vy? Vždycky jste se sem chtěla podívat?“

„Tak trochu. Je spousta míst, která bych ráda navštívila, ale měla jsem štěstí a na pár měsíců jsem tady získala práci.“

„Opravdu?“ Manžel se zatvářil překvapeně. „A co budete dělat?“

„Povedu knihkupectví. Ale ne na Makumathi. Tady jen přespím.“

Ibrahim odvázal lano, kterým byl člun připevněný k molu, a přešel na příď.

„Plavba na ostrov nám potrvá asi třicet minut,“ oznámil. Měl kulatý obličej, tmavou pleť, věčně usměvavou tvář a dobrosrdečné oči. „Tak se dobře držte. Poplujeme rychle, bude to hlučné a taky bude pěkně foukat.“ Znovu se na ně zazubil.

Pozvolna vypluli z přístavu, minuli ostatní motorové čluny i jachty a zamířili na otevřené moře, kde měla voda mnohem tmavší barvu.

Freya se ohlédla za Malé. Shluk budov se v horkém vzduchu tetelil v oparu. Na nějakou dobu to nejspíš bude poslední kousek civilizace, který uvidí. Jenže jí vůbec nevadilo dát městskému životu sbohem a přijmout poklidnější tempo tropického ostrova. Vzrušení pomalu vytlačovalo nervozitu, se kterou dosud bojovala. Poslední měsíce byly tak hektické, plné zařizování a příprav, že sotva stihla vstřebat, co se vlastně děje.

Jakmile se vzdálili od ostatních lodí, Ibrahim přidal plyn. I přes zavřenou kabinu dovnitř okny pronikal vítr, ale po spalujícím vedru působil jako příjemné osvěžení.

„Takže na tomhle ostrově nezůstanete?“ zavolala na ni žena přes burácení motoru.

Freya zavrtěla hlavou. „Ne. Mířím mnohem dál na sever. Dnes se jen setkám s majitelem resortu.“

Při té představě se jí znovu sevřel žaludek. Čím víc se setkání se Zanderem blížilo, tím nervóznější byla. Jeho pověst ho dávno předcházela. A už za necelý měsíc se otevře knihkupectví, které bude ona řídit.

Kapitola 3

Člun uháněl kolem ostrovů, které se v oceánu třpytily jako smaragdy, a díky tomu Freya poprvé zahlédla, kam vlastně směřují. Brzy se na obzoru objevil ostrov – zelený pahorek porostlý stromy, lemovaný zářivě bílou pláží. Čím víc se k němu přibližovali, tím víc se rozbouřená temně modrá hladina měnila v podmanivou tyrkysovou a ostrov před nimi odhaloval další detaily. Nad pláží se tyčily palmy.

Ibrahim přirazil k molu, vyskočil na dřevěné přístaviště a pevně uvázal člun. Když se Freya i novomanželé postavili, loď se zhoupla. Chytila se Ibrahimovy natažené ruky a vystoupila na molo. Horko jí vyrazilo dech stejně jako samotné místo. Ve třpytivých mělčinách šnorchlovalo několik lidí a na slunné terase baru s výhledem na moře sedělo pár hostů. Nebyl to ostrov, na kterém měla bydlet, a přesto ji jako první napadlo, že ho vůbec nechce opustit.

Zatímco Ibrahim vykládal zavazadla, vydala se Freya za novomanželi po molu ke krytému přístřešku, kde je přivítala žena s evropským přízvukem. Maledivská zaměstnankyně každému podala navlhčený ručník a Freya si s úlevou otřela ruce a přiložila si ručník na rozpálený krk.

Evropanka se k ní obrátila. „Freyo, moc mě těší. Já jsem Ingrid.“ Společně následovaly novomanžele po dřevěném chodníčku vedoucím k pláži a velké budově s doškovou střechou ukryté mezi stromy. Po obou stranách se rozlévala nejprůzračnější akvamarínová voda, jakou kdy Freya viděla. „Zander vás chtěl přivítat osobně,“ řekla Ingrid, „ale zdržel se v Malé. Večer už bude zpátky, takže se s ním setkáte. Doufám, že vám zatím nebude vadit, když se o vás postarám já.“

Freye se ulevilo. O multimilionáři, který se ke svému jmění dopracoval sám a kterému ještě nebylo ani čtyřicet, si přečetla dost na to, aby z jejich setkání byla nervózní. Několik let po sobě se objevoval v různých žebříčcích nejžádanějších svobodných mužů světa. Aspoň podle toho, co o něm četla, působil trochu jako kretén. Slíbila si ale, že si na něj názor udělá, až ho pozná osobně. Kromě pracovního pohovoru, který absolvovala přes internet, dosud komunikovala jen s jeho asistentkou Meenou, personálním manažerem a manažerem resortu na Loabi Fushi.

Novomanžele odvedli, aby si mohli začít užívat líbánky, a Ingrid se s Freyou vydala opačným směrem, pryč od velké otevřené budovy, kde zahlédla dvojice popíjející s výhledem na oceán. Freya si svlékla svetr a přehodila si ho přes ruku. Už nefoukalo jako na člunu a slunce se do ní začalo opírat plnou silou. Po dlouhé cestě byla unavená a toužila po sprše. Horko, cvrkot hmyzu v podrostu i vůně něčeho lákavě kořeněného linoucí se z restaurace útočily na všechny její smysly. S úlevou proto zabočila na písčitou pěšinu ukrytou ve stínu hustých korun stromů. U malého dřevěného ukazatele s číslem jedna odbočily k obloukovité stavbě s dřevěnými dveřmi zasazenými do stěny světle krémové barvy a střechou z palmového listí, která připomínala obrovský klobouk.

„Zander si přál, abyste byla ubytovaná v jednom z plážových bungalovů.“ Lehce přitom pozvedla obočí, jako by to nebylo zrovna obvyklé. Freyu to rozhodně překvapilo. „Hosté, kteří mají být ubytovaní tady, přijedou až zítra večer. Takže pro dnešní noc je bungalov váš.“

Otevřela dveře a pokynula jí dovnitř.

„Dnešek máte jen pro sebe,“ řekla a podala jí klíč. „Přímo u bungalovu je nádherný úsek pláže. Celý ostrov obklopuje korálový útes, takže se dá krásně šnorchlovat úplně všude. Ve škole potápění vedle restaurace vám půjčí šnorchl. Oběd formou bufetu se podává od dvanácti do půl druhé, přijďte, kdy budete chtít. A v osm večer přijďte do restaurace, tam se sejdete se Zanderem. Kdybyste do té doby cokoli potřebovala, zastavte se v baru nebo v restauraci a ptejte se po mně. Hezký den.“ Vyšla ven a zavřela za sebou dveře.

Freya obdivně hvízdla. Strop byl vysoký, mezi dřevěnými trámy bylo vidět došky střechy a bílé stěny krásně kontrastovaly s tmavým dřevem. Stropní ventilátor rozvířoval vzduch a příjemně jí ochlazoval rozpálenou pokožku. Na posteli byly z bílých ručníků složené dvě labutě s propletenými krky a kolem nich ležely rozsypané okvětní lístky růží. Freya si připadala až bolestně sama.

Položila tašku na zem, zula si tenisky a přešla po naleštěné dřevěné podlaze k oknům. Za nimi zahlédla ráj – sytě zelenou vegetaci, bílý písek a modrou oblohu. Otevřela dveře a ovanula ji vlna horka.

Mezi stromy se vinula písčitá cestička. Bosá chodidla se jí bořila do rozpáleného suchého písku. Pláž byla nedotčená a liduprázdná. Věděla, že nedaleko stojí další bungalov, ale přes palmy a popínavé

rostliny na něj nebylo vidět. Písek se svažoval k místu, kde se drobné vlnky jemně dotýkaly břehu, a dál už se rozprostírala tyrkysová voda až k obzoru. O Loabi Fushi si zjistila snad všechno. Prošla webové stránky resortu a měla pocit, že ostrov zná téměř do posledního kouta, přestože tam ještě nikdy nebyla. Tahle neplánovaná zastávka pro ni ale byla úplnou neznámou. A nesmírně příjemným překvapením po emocionálně náročných dnech plných loučení s přáteli, kolegy i bezpečím dosavadního pohodlného života.

Mezitím jí do bungalovu přinesli zavazadla, ale kromě toaletní taštičky a čistého oblečení ani neměla důvod cokoli dalšího vybalovat. Ochladila se pod venkovní sprchou a přitom hleděla na oslnivě zelené listy nad sebou a kousky modré oblohy mezi nimi. Pak si oblékla bikiny, zašla do potápěčského centra půjčit si ploutve a šnorchl a bez otálení se vydala po své opuštěné části pláže k mělké vodě nad korálovým útesem. Voda byla teplá jako ve vaně. Mělčina sahala až k místu, kde tyrkysová přecházela do inkoustově modré a začínal hluboký oceán. Napadlo ji, co asi leží za hranicí korálového útesu. Nasadila si šnorchl, ponořila hlavu pod hladinu a vydala se na průzkum. Plavala mezi pomci a chňapaly modropruhými a kousek od sebe zahlédla i zelenou mořskou želvu. Už se vydala na druhý konec světa za rodiči na Nový Zéland, ale nikdy nebyla na místě tak idylickém a exotickém, jako bylo tohle. Skoro se musela štípnout, aby uvěřila, že se jí to nezdá. Zároveň ale nezapomínala, že by si na to neměla zvykat. Nebyla tu přece na dovolené, ale kvůli práci. A byla si jistá, že ubytování pro zaměstnance nebude ani zdaleka připomínat tenhle plážový bungalov.

Kapitola 4

S příchodem soumraku na Freyu začala doléhat nervozita. Jak se obloha nořila do tmy a restauraci s barem rozzářila drobná světýlka, ostrov získal ještě romantičtější nádech. Freya šla ze svého bungalovu po okraji pláže a bosá chodidla se jí bořila do hebkého písku. Jen pár kroků od ní se vlny tiše tříštily a zanechávaly za sebou bílou pěnu. Míjela plážové vily ukryté v zeleni, jejich střechy z rákosu splývaly s okolní vegetací. Jantarové světlo lamp dopadalo na písek a Freya si představovala páry uvnitř, jak se převlékají na večeři. Jen na jedinou noc mohla okusit, co tu zažívají hosté, ale neměla se o to s kým podělit. Měla se však setkat se Zanderem a cítila se nesvá. Večerní hodina její nervozitu ještě umocňovala. Nebyla si jistá, co si má myslet o tom, že s ním bude večeřet na tak romantickém místě.

Zamířila k baru. Na terase s výhledem na oceán zalitý měsíčním světlem už sedělo několik párů. Freya se právě chystala upoutat pozornost jednoho z barmanů, když na ni zamávala Ingrid.

„Freyo, omlouvám se, došlo ke změně. Zander se rozhodl, že se s vámi sejde na večeři na druhé straně ostrova. Adil vás tam teď zavede.“ Kývla přes restauraci a ke Freye přistoupil štíhlý Maledivec.

„Dobře,“ přikývla Freya a Ingrid už spěchala přivítat další dvojici hostů.

Adil ji s úsměvem pozdravil, pokynul jí hlavou a naznačil, aby ho následovala.

Ostrov byl malý a cesta po písčité stezce pod stromy trvala jen pár minut. Vyšli na pruh opuštěné pláže zalité měsíčním světlem, kde široko daleko nestála jediná vila.

„Pan Cohen dává před restaurací přednost večeřím tady,“ vysvětlil Adil. Proto stál uprostřed písku stůl se svíčkami, za nímž se mělké vlny líně vylévaly na břeh.

Freya znervózněla ještě víc. Opravdu trval na tom, aby mu zaměstnanci říkali „pane Cohene“ místo „Zandere“? Jenže ji znepokojovalo pomyšlení, že Zander nechce večeřet v restauraci a dává přednost tomu, aby byli sami.

Následovala Adila přes písek, který byl znatelně chladivější než přes den. Odsunul jí židli a ona se posadila. Opodál byly připravené ještě další dva stoly, každý obklopený mihotajícími se svíčkami v proutěných lucernách. Bylo tedy zřejmé, že večeře na pláži nejsou ničím neobvyklým, jenže zatím tu byla úplně sama.

Nešlo si nevšimnout, jak romanticky celé místo působilo. Halil ji teplý noční vzduch, okolí osvětloval jen měsíc, několik lamp a plamínek svíčky na stole. Takhle si své první setkání se Zanderem Cohenem rozhodně nepředstavovala.

„Čerstvá limonáda.“ Adil jí nalil sklenici a džbán nechal na stole. „Pan Cohen nepije alkohol.“

Freya nevěděla, jak s tou informací naložit. Když tu práci dostala, něco si o Zanderovi přečetla, ale skutečného člověka z toho samozřejmě poznat nemohla. Nepil ze zdravotních důvodů? Nebo měl problém s alkoholem? A znamenalo to, že se ani ona nemůže napít? Právě teď by se jí sklenka vína náramně hodila. Čím déle čekala, tím víc otázek se jí honilo hlavou a tím větší obavy z jejich setkání měla. Měla by se na tomhle místě cítit klidně, místo toho ji naplňovalo úzkostí.

Bylo tu takové ticho, že uslyšela Zandera pozdravit Adila ještě dřív, než ho spatřila. Adil ho uvedl ke stolu. Freya si okamžitě uvědomila, proč je považován za jednoho z nejžádanějších svobodných mužů na světě. Neměl boty, což dokonale zapadalo do zdejší uvolněné atmosféry, a krémové šortky zdůrazňovaly jeho opálené, svalnaté nohy. Když k ní přicházel, všimla si jeho modré lněné košile bez knoflíčků, rozepnuté u krku tak, že bylo vidět kousek hrudi i tetování. Na zápěstí měl výrazné hodinky a tvář hladce oholenou, okamžitě rozpoznatelnou. Freya si uvědomila, že na něj zírá. Pevně sevřela okraj židle a snažila se zachovat klid. Když k ní došel, vstala a přijala jeho nataženou ruku.

„Tak se konečně poznáváme osobně, Freyo. Moje bosá knihkupkyně,“ políbil ji na obě tváře. Voněl nádherně – hřejivou kořeněnou vůní, která dokonale ladila s okolní atmosférou.

„Taky mě těší, že vás konečně poznávám, ehm… pane…“

„Zandere. Prosím, říkejte mi Zandere.“

Freya postřehla, jak se na ni Adil na zlomek vteřiny podíval, než zvedl džbán a nalil Zanderovi limonádu.

„Naživo jste ještě krásnější,“ řekl Zander, když se posadili.

Freya netušila, co na to odpovědět. Jen cítila, jak jí hoří tváře, a znovu sevřela okraj židle.

Zander lehce sklonil hlavu. „Adile, mohl byste nám teď prosím přinést předkrm?“

Adil přikývl, otočil se na patě a tiše odešel.

„Je to tu nádherné," řekla Freya a záměrně jeho poznámku přešla. Kdyby nevěděla, že sotva pár minut chůze odsud je restaurace plná hostů, měla by pocit, že jsou sami na pustém ostrově. A ten pocit jí nebyl zrovna příjemný. Kompliment byla jedna věc, ale co kdyby se jí pokusil dotknout?

„A to jste ještě neviděla Loabi Fushi. Poslední dva dny jsem byl v Malé a už jsem toužil po troše klidu. Tohle místo bývá vyhrazené novomanželům na líbánkách, ale dnes tu nikdo večeřet nechtěl, tak jsem si řekl: proč ne? Napadlo mě, že byste aspoň mohla poznat skutečnou krásu tohoto místa."

Freya si myslela, že si o Zanderovi a jeho ostrovním ráji zjistila všechno potřebné. Zamračila se. „Takže tenhle ostrov taky vlastníte?"

„Ne. Ale byl to první ostrov, který jsem vedl. Do Malediv jsem se zamiloval a věděl jsem, že tu jednou chci mít svůj vlastní kousek ráje. Tvrdě jsem na tom pracoval." Zvedl sklenici s limonádou, napil se a ani na okamžik z ní nespustil oči. „A vy. Vy jste se kvůli tomu vzdala práce v nakladatelství."

Znělo to spíš jako konstatování než otázka. V jeho hlase bylo něco, co ji přimělo přemýšlet, jestli nepochybuje o důvodech, proč opustila zaměstnání kvůli devítiměsíčnímu vedení knihkupectví. Ve výsledku to přece byla jen práce v knihkupectví, byť na tropickém ostrově uprostřed Indického oceánu. On sám se od hvězdy chlapecké kapely s miliony prodaných desek přesunul k podnikání a vlastnictví luxusních resortů, právě on by měl chápat, že se rozhodla riskovat a jít za svým srdcem.

„Ano," odpověděla Freya a pečlivě zvažovala každé slovo. Tu práci už měla. Stěží ji pošle domů, když se knihkupectví mělo otevřít už za pár týdnů. Přesto jí instinkt napovídal, aby neřekla nic, co by se ho mohlo dotknout. Nešlo jen o její pobyt na ostrově, ale také o budoucnost – ať už ji zavede zpátky do nakladatelství, nebo k vlastnímu knihkupectví. „Dospěla jsem v životě do bodu, kdy jsem cítila, že potřebuju změnu."

„Byla jste nešťastná?"

„Ne kvůli práci."

„Tak kvůli lásce?"

Freya se překvapeně zamračila. Otevřela ústa, jako by chtěla něco říct, ale zase je zavřela. Nemohla uvěřit, že se jí právě zeptal na něco takového.

„Promiňte, to ode mě bylo neomalené. Mám zlozvyk říkat nahlas všechno, co mě napadne, aniž bych si to nejdřív rozmyslel. Opravdu mě to mrzí. Skutečně mě zajímáte a chtěl jsem pochopit, proč jste se o místo knihkupkyně ucházela. Tentokrát to bylo přes čáru."

„To je v pořádku," řekla Freya, i když pořád nevěděla, jak na to vlastně odpovědět, a jeho upřímnost ji zaskočila. „Bývalý partner mi zlomil srdce. Řekněme, že mě zklamal ve chvíli, kdy jsem jeho podporu potřebovala nejvíc. Ale to nebyl důvod, proč jsem se přihlásila. Chtěla jsem zkusit něco jiného. Změnit směr a postavit se nové výzvě."

Zander přikývl. „To bylo z vaší přihlášky cítit."

„Vy jste je četl všechny?"

„Ne. Přihlášek přišlo obrovské množství. Předali mi jen ty, o kterých si mysleli, že by mě mohly zaujmout, a z nich jsme pak vybrali kandidáty na pohovor. Ale konečné rozhodnutí bylo na mně. Vybral jsem si vás."

Jejich rozhovor přerušil Adil, který se vrátil s jídlem.

„Děkuji, Adile," řekl Zander.

„Ano, děkuji," přidala se Freya. Když před ni Adil položil salát z mořských plodů, sbíhaly se jí sliny. Byla ráda, že se může soustředit na něco jiného, a s úlevou nechala Zandera mluvit, zatímco zabořila vidličku do kousků humřího masa.

„Zajímá mě, co lidi motivuje," řekl Zander a podíval se na ni přes stůl. „Co člověka přiměje změnit život a pustit se do něčeho úplně jiného. Do něčeho, na co nejsou zvyklí. Nikdy jsem se nepovažoval za člověka, který žije obyčejný život. Nikdy jsem neměl kancelářskou práci, i když pracuju už od čtrnácti let. Ale vím, že většina lidí to má jinak."

„Měl jste normální dětství?"

„Ani náhodou. Samozřejmě záleží na tom, co si kdo představuje pod pojmem normální, ale jsem si docela jistý, že moje dětství se tomu, co zažívá většina lidí, nepodobalo. Celý život jsem se stěhoval. Rodiče cestovali po světě, žili a pracovali v různých zemích. Už jako dítě jsem věděl, že nechci žít ‚normální' život. Ale po dětství, kdy jsme nikdy nezůstali na jednom místě déle než rok nebo dva, jsem strašně toužil někde zapustit kořeny. Jen podle vlastních představ. Když jsem si jako teenager na Fidži začal vydělávat tím, že jsem bral turisty na šnorchlování, byl jsem přesvědčený, že jednou zbohatnu."

Freya přemýšlela, jestli byl její život ‚normální'. Všechno se odvíjelo podle očekávaného scénáře – škola, univerzita, první zaměstnání v nakladatelství a pak několik let postupného kariérního růstu. Nic z toho se nevyrovnalo tomu, že on procestoval svět, v devatenácti měl hit na první příčce v hitparádě, ve dvaceti se stal multimilionářem a v jejím věku už vlastnil soukromý ostrov na Maledivách. A přitom

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Knihkupectví Love Island*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.